

»Videl sem jo, smehljala se mi je in rože je potresala okrog mene.«

»Sanjalo se ti je, ubožček. Oh, če bi bila jaz samo senca sreče, tako pa —. Nesrečna sem, zelo sem nesrečna. No, saj ti ne razumeš tega. Veš, če bi mi imeli takega fantka v hiši, kakor si ti, pa bi bili srečni.«

Nacek ni mogel razumeti žalostne gospe in je še sam postal žalosten.

Torej ga je upanje, da je končno našel srečo, spet varalo?

»Kar domov pojdem, nič več ne bom hodil po svetu«, je sklenil, skočil iz postelje in se pripravil za odhod.

»Le pojdi, fantek. Doma pri mami boš še najbolj srččen«, je rekla gospa, stopila v kuhinjo in naročila kuharici, naj dečku pripravi nekaj za na pot.

Nacek se je poslovil od gostoljubne družine in s polno culo odšel na ulico.

Zadnje besede ljubeznive gospe so mu neprestano brnele po glavi.

Kamor koli pride, nikjer niso ljudje srečni. Kako neki naj potem on, nebolgljeni deček, najde srečo? Ali ni res najboljše doma, pri mami?

Nacka je zgrabilo silno domotožje. Skoraj na jok mu je šlo, ko se je mimo polj in gozdov vračal po znani poti proti domu.

A doma je bil Nacek deležen sreče, ki jo je zaman iskal vsepovsod.

Nackova mati je bila že vsa obupana zaradi nestanka otrokovega.

Ko je zagledala svojega sinčka živega in zdravega pred seboj, ga je objela, pritisnila na srce in se od sreče razjokala.

»Kajne, mamica, samo pri tebi je sreča doma, ali ne?«

»Da, Nacek; revni smo, ampak naše revščine ne zamenjam z bogastvom tistih, ki kljub bogastvu ne poznajo prave sreče...«

Nacek se je smehljaj in brisal materi solze, ki so ji polzele po licih...

DOMAČA MAŠKARADA

Gornje obraze razreži po vodoravnih črtah v tri dele. (Ker gotovo želiš, da ostane »Zvonček« cel in nerazrezan, rajši sliko prekopiraj ali preriši na drug papir!) Če potem prestavljaš posamezne dele od leve na desno ali narobe, dobiš vedno nove, zelo smešne obraze.